

# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA  
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ  
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

## Espanya, excepció

Els pobles llatins dels dos continents estan en contra dels austro-alemanys en la gran guerra. Els uns amb les armes, els altres amb el cor.

Només hi ha una excepció: la trista, la negra excepció d'Espanya. Hem de reconèixer, en efecte, que a Espanya—tret d'aquesta generosa terra de Catalunya—la majoria de la gent és germanòfila.

Un cop més Espanya fa recordar que és un poble simètric de Turquia. La simetria resulta, no solament geogràfica, sinó espiritual.

La germanofília espanyola perjudica profundament els alts interessos i l'avenir del país. Entre els mals que causa, hi ha el de separar Espanya de les Repúbliques hispano-americanes.

La Amèrica llatina és anglo-francòfila, i s'ha de sentir més i més allunyada de l'antiga metropoli al veure que aquesta té simpaties pels barbres del segle xx.

Espanya és vella, horriblement vella de còs i d'ànima. I les Repúbliques hispano-americanes, plenes de joventut i de nobles ideals, se n'apartaran.

Espanya, excepció... Com sempre!

## LA CRISI

### Molta confiança i molts pocs diners



La política espanyola és, decididament, una política teatral. Els esdeveniments polítics reben aquí, a cada punt, els noms de comèdia, sàinet, farsa. De tant en tant, el gènere còmic deixa el pas al gènere fort, i tenim políticament el drama i la tragedia. Sovint els dos elements, el del riure i el del plorar, se barregen, produint la tragicomèdia quasi permanent que es representa en el pintoresc escenari d'Espanya.

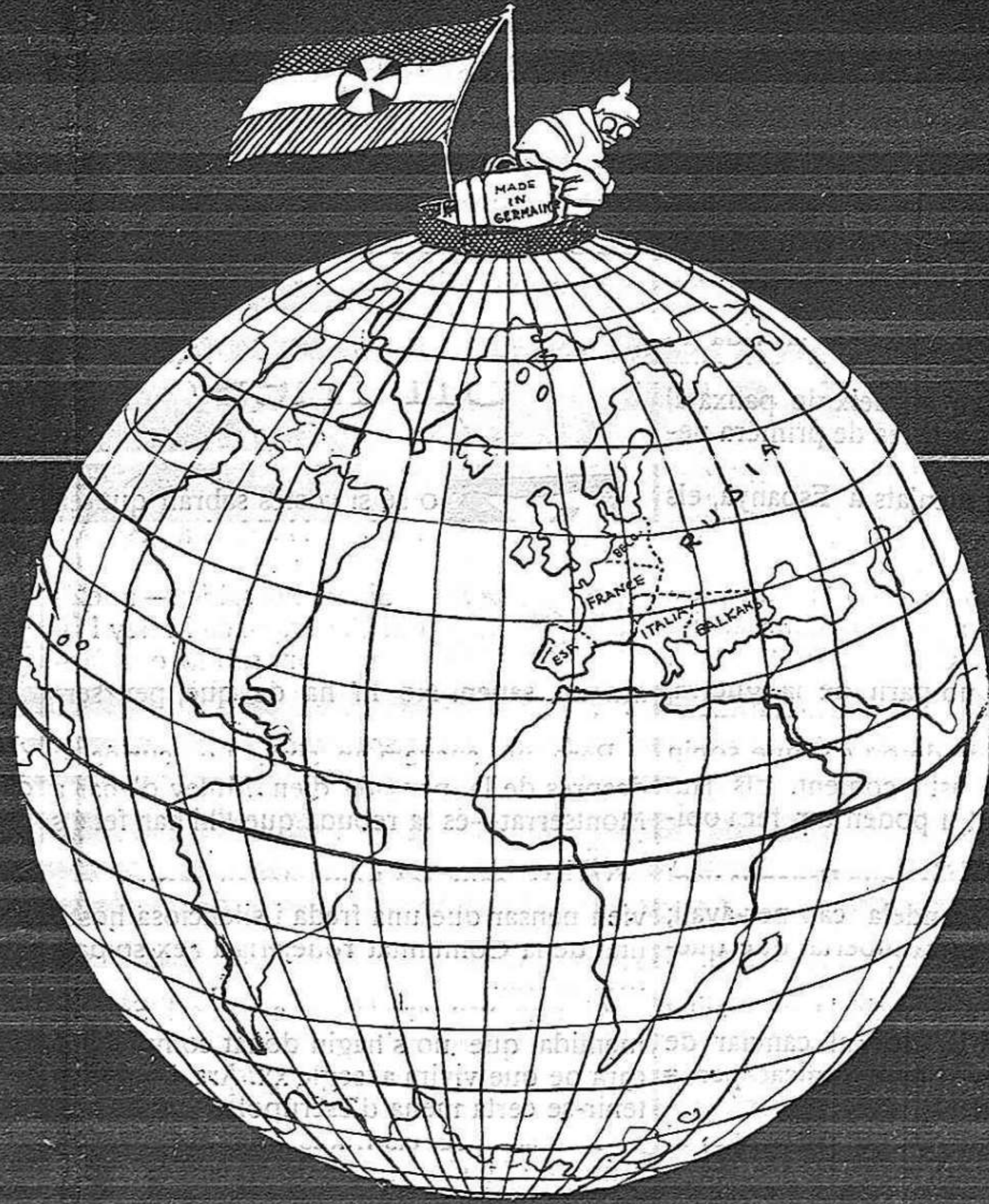
Un acte d'aquesta tragicomèdia interminable ha estat representat amb motiu del darrer emprèstit. Demanava el Govern al país prop de 800 mil·lions de pessetes, i només se'n van suscriure en metàl·lic una vuitantena. Mai s'havia vist un fracàs tan gros. Mai un ministeri havia quedat en situació tan ridícula.

Amb una franquesa pròpia de Pero Grullo; el dolçíssim senyor Dato va proclamar el fracàs. A l'endemà, Consell de ministres, dimissió en ple, crisi total. Durant l'espera, una escena sàinetesca va representar-se, encarregant-se dels dos principals papers el ministre d'Hisenda senyor Bugallal (el nom del qual quedarà indissolublement unit al del Chico de las Peñuelas) i el deliciós comte d'Esteban Collantes, que va presentar-se a la reunió del Consell sense saber lo que passava i dient que la crisi ministerial devia ésser a Grecia.

Malgrat les consultes, la crisi va tenir un desenllaç ràpid, completament favorable al senyor Dato, com ja feu preveure el famós telegrama del Rei, que donaria motiu per a que la darrera crisi passés a l'història amb el nom de la crisi del papellito azul. La confiança de la Corona va ésser confirmada al senyor Dato, i aquest va deixar en son lloc a tots els ministres, fins al mateix Chico de las Peñuelas, que tan malament havia quedat en la corrida de l'emprèstit. Si això hagués suc-

## ACABADA LA GUERRA

Deutschland über alles



EL DARRER ALEMANY, REFUGIAT AL POL NORD

—¿Ho veieu, ara, com la nostra raça és digne d'anar al cap del món?

ceit en una plaça de toros, el públic s'hauria revoltat contra el president. Però, tractant-se d'una qüestió política, ha anat tot com una seda. Això demostra, com escriu un periòdic, que a Espanya no queda altra mena de vergonya que la *vergüenza torera*. De l'altra, no n'hi ha ni per mostra.

Resultat: el senyor Dato i els seus ministres de *género chico* tenen la plena confiança de la Corona, però no tenen diners. I a nosaltres ens sembla que el mal del Govern ha de curar-se amb diners i no amb confiança.

¿No havíem convingut en que el govern d'en Dato és un *govern nacional*, voltat per la simpatia del país, que veu en aquell la més genuïna i pura encarnació del sacrosant principi de la neutralitat? ¿Com és que el país, i sobre tot el país que *trinca*, no ha acudit a la patriòtica crida del Govern model? Misteri... L'única cosa certa és que en Dato no ha fracassat. Al contrari, s'ha guanyat la quefatura del gloriós partit conservador.

La tragicomèdia continua.

FULMEN

## Aquí no ha passat res



El Govern ha necessitat diners, n'ha demanat al país i la gent que's té s'ha dit *andana*. I això que's que guarden els quartos són els conservadors, quasi correligionaris del Govern.

En Dato ha sentit la cóca que els capitalistes han donat a l'ermilla de la situació i ha presentat la dimissió del seu Ministeri. Com que no's trobaria ningú més que personifiqués més dignament el paper ridícol que estem fent davant del món, en Dato ha sigut encarregat de anar tirant amb la mateixa gent.

Ha sigut encertada la solució de la crisi. Per anar fent lo que fem, ningú més *idóneo* que en Dato. Ens morirem de gana, ens quedarem sense un home i sense un ral, ens borraràn del mapa d'Europa i no s'haurà pres una sola mida per a evitar-ho. Això sí: ens haurem quedat tan neutrals.

El país productor demana facilitats al Govern per a conquerir els mercats que avui no poden proveir els països que's barallen i malgrat les bones condicions en que podríem fer-ho, per la passivitat del Govern hem de veure com els Estats Units ens ho agabellen tot.

El país consumidor veu que la vida va encarint-se i l'estómac comença a moure raons, però el Govern segueix de panxa al sol consentint que's articles de primera necessitat emigrin.

Poc pagats i mal menjats a Espanya, els obrers emigren a l'estranger i comença a notar-se la falta de braços en una porció de industries, malgrat no haver-hi l'abundancia de feina que de les actuals circumstancies podia esperar-se. I el Govern tan tranquil.

Mentres el poble no parli de la guerra, mentres tot-hom calli la seva opinió, mentres no siguin més de dinou els que sopin junts, el Govern ja està content. Els jaumins no s'hi compten, i poden dir, fer i opinar com els dongui la gana.

Efectivament, per deixar que Espanya vagi fonent-se com una candela cap-per-avall; per anar destruint la poca llibertat que queda; per elevar a Espanya a la categoria d'un ceró; per a imposar a la nació la neutralitat propia dels cementiris, no cal canviar de Govern. En Dato és l'home indicat per a lograr-ho completament.

Aquí no ha passat res, no passa res, ni desgraciadament passarà res.

JEPH DE JESPU



## El confessorari delator



S'havia acabat la missió; aquell matí pot dir-se que tot el poble s'agenollà davant l'altar, i després de ben confessat, fou ben combregat pels sants varons, que d'aconduir a Déu les ànimes s'encarregaven.

Però, hi havien uns quants que eren toçuts en el pecat i no's deixaven tocar per la gracia del Senyor. Això an els pares missioners els feria el cor i, si hem de dir-ho tot, també un bon xic la vanitat. Després de consultar-s'ho entre ells, decidiren demanar auxili al Cel en aquest trànsit. Un miracle convertiria als que no volien deixar-se convèncer de les aventatges d'ésser persona pietosa i de passada els deixaria an ells en un bon magnífic lloc.

Aixís se feu. El més eloqüent, encarregat del sermó final, al acabar, digué: —I ara, Senyor, vos bondadós, a més de just, sigueu tot clemencia per aquests desventurats que no volen escoltar-vos, a vos que parleu per boca nostra. Un miracle, Senyor, per a convence'ls! De genollons vos ho demanem! (Agenolleu-vos, germans.)

I tots s'agenollaren i el miracle se feu. Però un miracle bromista; se veu que Nostre Senyor estava de barrila. Figureu-vos que'l confessorari comença a caminar amb un passet com el que porten els gegants i trico-traco s'enfila al presbiteri, i un cop allí se tomba de cara als fidels i, com si fós un fonògraf, se posa a predicar. Què dic a predicar? Se posa a xerrar, a contar lo que ha sentit, i els fidels, astorats, s'enteren de que'l batlle és un lladre, però que la dona li falta; de que aquella noia que va sempre amb els ulls baixos és més pussa que una gallina; de que al joc del cassino carlista fan trampes al set i mig i al burro; de que la majordona falta al rector amb el campaner; de que aquest pren els cèntims de les ànimes... en fi no ho volgueu saber. A l'últim, el confessorari comença a parlar dels missioners i a explicar que preguntaven coses lletges a les noies i que fins les madrugaven.

El missioner, empipat, va, i vinga tirar-li còsses; el confessorari que s'enrabia i, nyam! obre la boca i se'l menja.

Mai més se'n ha sabut res d'aquell frare rabiós, però el confessorari tampoc ha escoltat cap més segret. Qui se'n fia de persones, vui dir de mobles tan molls de boca!

R.

## Un més?



O sé si vostès sabrán que en Muley Hafid ha estat a Montserrat.

Si no ho sabien—que és difícil, perquè en Muley Hafid tot-hom sab lo que fa— ara ho saben. No hi ha de que, per servir-los.

Però no anavem an això. Lo curiós — després de la pensada d'en Muley d'anar a Montserrat—és la rebuda que l'hi han fet els frares.

Vostès, com tot-hom, deuen creure, devien pensar que una freda i silenciosa hostilitat de la Comunitat rodejaria a l'ex-soldà a Montserrat.

Ai, que van errats de comptes! Sembla mentida que no s'hagin donat compte encara de que vivim al segle xx. Ara, no poden tenir-se certa mena d'escrúpols.

Com sempre, els frares, amb això dels escrúpols, són els primers de donar l'exemple, desempellegant-se'n.

Muley Hafid fou rebut solemnement per la Comunitat.

Se li feren tots els honors que podien ésser permesos a Montserrat. I abai coadjutor—crec que's diu aixís—anava comanant la Comunitat i feu an en Muley Hafid les seves respectuoses reverencies. Després li oferí un magnífic ram de flors que portava en mans.

Muley Hafid, davant del respecte de tota la Comunitat, que li oferí habitació, davant

de l'espectació de la gentada, que omplia la ampla plaça, davant dels honors que li tributaren els homes de l'església, se sentí corprès, emocionat... i—aquí la clerical penetració triomfanta—se sentí generós.

Mentres recollia el ram, donava amb l'altra mà una esplèndida almoïna.

Al recollir-la, l'ofertor del ram s'inclinà profundament davant d'en Muley Hafid, perquè *encara* hauria sigut mal vist.

I diem *encara*, perquè an aquest pas els frares i el món arribaran a entendre's.

Per ara, la primera visita a Montserrat no ha pogut ésser més falaguera.

Hi ha, a tot això, una segona part.

Molts dels que a Montserrat assistiren als fets aquí explicats, encara no se'ls saben acabar.

I aquesta gent, quan obre els ulls i no se sab acabar una cosa, són d'una persistència que arriba a perjudicar.

A nosaltres si que...

No farem més que divertir-nos, passi lo que passi.

## SONATA IX



SCOLTA, Moritz, què't sembla de la retirada dels russos?

—Deixeu-me estar.

—Tu, Moritz, diu que faràn batlle a en Martínez Domingo?

—Ja n'havia fet en categoria de Pic i Pon. Deixeu-me estar.

—Què me'n dius del míting carlí de Gracia?

—Que encara es barallen poc aquests carlinots, així no'n quedessin ni les cues ni les boines. Que'm deixeu estar tranquil vos dic.

—Beu tranquil, noi, beu tranquil. Ah! Escolta, i lo de Sant Andreu?

—Lo de Sant Andreu? Que per tot-hom se fan mitges canes diferents i lliures que no pesen les mateixes unces. Es la neutralitat que ara corre. Però, volem fer el favor de callar i deixar-me estar tranquil?

—Què fas?

—No ho veieu lleigeixo i de tant en tant faig trago.

—Traguito!

—Orgues!

—Però què és això tant interessant?

—Tañers! Vaja escolteu:

*«He aquí el tinglado de la antigua farsa, la que alivió en posadas cortesanias, el cansancio de los traginantes, la que embobó en las plazas de humildes lugares a los simples villanos, la que pintó en ciudades populosas a los más variados concursos... Alguna vez también subió la farsa a palacio de príncipes, altísimos señores, por humorada de sus dueños, y no fué allí menos libre y despreocupada... Bien conoce el autor que tan primitivo espectáculo no el más digno del preocupado auditorio de estos tiempos, así tanto de vuestra apatía como de vuestra bondad se ampara. El autor sólo pide que añeís vuestro espíritu.»*

*Yo le dije a Crispín:*

—¿Qué es esto, Crispín? ¿Qué pretendes?

—¿Hasta donde han de llevarme tus enredos?

—¿Piensas que lo creí? Tu pagastes a los espadachines; todo fué invención tuya.

—¿Y serás capaz de reñirme cuando así anticipo el logro de tus esperanzas?

—No, Romanones, ay! Crispín, no. ¡Bien sabes que no!

—Nuestra situación es ya insostenible, hemos apurado nuestro crédito y las gentes empiezan a pedir algo efectivo. El Estado que nos albergó con toda esplendidez esperando que recibieras tus libranzas. El Rey que fiado en el crédito del Estado nos proporcionó lo preciso para instalarnos con esplendidez en esta casa...

*Huyamos!*

—¡No! Hoy ha de fijarse nuestra fortuna...

—¿Qué puedo yo hacer? Dime.

*Nada ya. Basta con aceptar lo que los demás han de ofrecernos... Piensa que hemos creado muchos intereses y es interés de todos el salvarnos.»*

Però, i ara? Per què ens lleigeixes *Los intereses creados*?

—No, amics meus, no, això son els cursos dels senyors Besada, Toca i Dato.

Toca-Besada-Dato, fan riure aquestes paraules si es pronuncien en els llenguatges que's pertanyen.

Bevem-hi.

MORITZ XII

## Notes de fóra

**Tarrassa.**—A conseqüència del «mildiu», que està menjant-se les vinyes d'aquests voltants, s'ha apujat el preu del vi, de cinc cèntims el litre.

Es veu que'l vi no vol ésser menos que'l bacallà.

**Reus.**—Del conflicte obrer, poca cosa podem dir-ne. Segueix en peu la vaga parcial en la fàbrica Tarrats. Alguns treballadors entren protegits per la guardia-civil, i això és tot; així i alguns incidents sense importància.

**Figueres.**—Les autoritats varen suspendre una conferència anunciada sobre el tema «Iberisme». I els figuerencs ens preguntem: Es que les autoritats saben què cosa vol dir iberisme?

**Olot.**—Els obrers de la fàbrica Sacret acordaren la vaga parcial pel dilluns. Demanen que els amos despatxin a sis encarregats que no són de l'«Associació Textil».

**Girona.**—Dimarts a la tarde vàrem tenir tempesta amb llamps i trons. Un dels llamps va caure en un convent de monges, que deuen estar renyides amb Sant Pere.

Així i la manifestació republicana a la memoria dels fusellats Ferrándiz i Vellés, han sigut les dues notes culminants de la setmana.

**Capellades.**—A les deu del dematí del dia 26 del mes passat, caigué d'una bastida l'obrer Joan Rius, morint en el acte.

L'enterro, que's celebrà l'endemà al matí, fou una grandiosa manifestació de dol, probant-se les moltes simpaties de que disfrutava la família, i el fons sentiment de planyença per la greu desgracia soferta.

Havia, el difunt, sapigut fugir de les files carcundes per a abraçar, entusiasta, les doctrines de la democracia, per quina defensa no cal arribar a procediments selvatges.

Rebi la familia de l'amic l'expressió del nostres condol, i exigeixi del director de les obres, on la desgracia ocorregué, el total compliment de les prescripcions legals.

## Un petit drama

*Els personatges no son més que dos: el que li direm el Sogre i el Promès. El Promès ja fa temps que té relacions amb la filla del Sogre, però la cosa no adelanta gaire: el dia anhelat del casori no acaba d'arribar mai. Alarmat per aquesta actitud sospitosa, el Sogre emprèn un vespre al jove... i aquí comença el drama.*

**SOGRE.** Ernest, ha de dispensar-me, però cal que parlem clar. Fa ja tres anys que festeja amb la noia; m'ha escalfat les cadires de la sala, les del quarto del davant i les del saló de rebre, però... pari de comptar: fóra d'escalfar cadires, no hem adelantat un pas. Lo mateix sé a hores d'ara, que sabia fa tres anys quan va començà a enraonar-hi un diumenge al Turó Park. Molt amor, moltes postures, molts sospirs, molts ulls en blanc, però de positiu, zero. Per lo tant, crec que ha arribat el moment de sentar bases. Digui, quan es vol casar?

*(L'Ernest que, a dir veritat pensa tan en casar-se com ara plouen monedes de cinc duros, es queda una mica perplex.)*

**JOVE.** La pregunta no m'extranya. Vostè és un papà formal i estima a la seva filla i té el dever sacrossant d'interessar-se per ella; però... vaja... ia vritat... tan així, a boca de carro... com puc jo anà a senyalar una fetxa?

**SOGRE.** Oh, no! Permeti'm; no siguem exagerats. Jo no pretenc que ara em digui: «Ens casarem el mes tal, el dia tants i a tal hora».

No; jo sols vull que, amb llealtat, i suposant que ve a casa amb bons fins, no més per alt, em senyali el temps o l'època en que la durà a l'altar.  
 L'època,... el temps...  
 JOVE. Què li costa!...  
 SOGRE. Oh!... No ho ha de trobar extrany. Per consumar aquest gran acte, han de lligar-se tants caps!...  
 SOGRE. Sens dubte, però no importa, faci un càlcul prudencial. Trigarà cinc, sis, set mesos? Vol casar-se per Sant Joan? Vol que ho deixem per la Pasqua? Lo que convé és anar clars i fixar desde ara un terme a la marxa irregular del seu festeig amb la noia.  
 JOVE. Doncs bueno; jo...  
 SOGRE. Què?... Veiam.  
 JOVE. Jo...  
 SOGRE. Sí; digui.  
 JOVE. Jo pensava... que'ns podríem casar...  
 SOGRE. Quan?  
 SOGRE. Quan s'hagi acabat la guerra. (Fora de sí i cridant desafortadament). Ai grandíssim depravat!... Bandolè!... Es dir que confesses que no vols casar-te mai?... Té, i tél... Perque te'n recordis!... I veste-me'n del davant!...  
 (Li venta dugues magnífiques bofetades. L'Ernest, admirat de la perspiciacia del Sogre, es posa una mà a cada galta i recula, parlant sol).  
 JOVE. Mosca!... Quin acabament!... Això sí que ja no és bromal!... A la cuenta, aquest bon home endevina el pensament.  
 C. GUMÀ

pellans i clergues un odi invencible que diabòlicament se demostrava amb frases que feien riure als contraris de la nostra santa religió.  
 D'ell se conta que una vegada, malalt de la pigota en la forma més greu, o diem-ne negra, per a evitar que's gratés, sa mare li lligà les mans.  
 El mal arribà a les parpelles i el deixà orb. Aleshores, el monstre petitet, cridà rabiós: —Bony! Lligat, orb i amb picor inaguantable? Bony! Que vinguin els capellans i se'm enduguin.  
 Com pot veure el llegidor, per aquest bordegàs, els capellans eren el dimoni o cosa aixís, tal-la-tal'lera que diem.  
 Però si primer encare els hi tenia un cert respecte, ben prompte els hi perdé. An aquells que creia capassos d'emportar-se'l se'ls prengué a brometa i aixís un dia en que un gran enterrament se feu a la casa on ell vivia, al sentir a la comunitat cantant les absoltes, sortí al balcó i després d'escoltarlos rioler, prengué uns quants cèntims del moneder de la mamà i els hi tirà, cridant: —Canteu més! Canteu més!  
 Tots els veïns fóren escandalitzats de tals proeses.  
 Qualsevol creuria que aquest noi és jove barbre, republicà rabiós, etc., etc.  
 Doncs no! Aquest noi avui és congregant de la Immaculada i de Sant Lluís Gonzaga.  
 I ell que's vagi fument del clero. El món dona voltes i els homes, com les serps, muden de pell.

ra se n'hi falta molt per a això, però regoneixem que és cosa probable. Lo que no van pel camí d'obtindre, és la destrucció, l'aixafament dels russos. D'aquí resulta que l'èxit dels austro-alemanys els haurà donat aventatges territorials, però no influirà decisivament en el curs de la guerra.  
 Els fets d'armes més importants d'aquests dies han estat els dels Dardanel. Primer els francesos i després els anglesos, han atacat furiosament les línies de trinxeres turques en l'extrem occidental de la península de Gal·lípoli. Les dugues operacions han tingut notable èxit. Sembla que la resistència otomana en la formidable posició de les altures del nord de Kriithia ha estat rompuda. I aquest fóra un cop decisiu, puix faria caure sota el domini del foc dels aliats la part més tancada de l'estret dels Dardanel.  
**Per mar**  
 Els austriacs comuniquen oficialment que un submarí seu ha torpedejat i enfonsat un torpeder italià al nord de l'Adriàtic.  
 Prop de la costa alemanya, un submarí d'aquesta nacionalitat ha anat a fons, de resultes d'una explosió interior, morint quasi tots els tripulants.  
 Navilis aliats han bombardejat diversos punts de l'Asia Menor.  
 Els russos, al mar Negre, han enfonsat catorze barcos de vela turcs que havien sortit dels ports rumanesos amb càrrega de provisions.  
**Per l'aire**  
 Un avió francès ha tirat vuit bombes damunt els hangars de dirigibles de Friedrikshaffen. A la tornada, sofrí una averia i hagué d'atterritzar en territori suïc.  
 L'estació de Donai, ocupada pels alemanys, ha sigut bombardejada per aeroplans francesos.

eh? Quan jo en el sermó cridi: «Que surti l'Esperit Sant», tu, des del Chor, deixes anar aquell colom. Ho tens entès? I ara molta reserva, que si compleixes bé, te donaré dues pessetes de plata.  
 —No passi cuidado, mossèn Fèlix, ja sab que no tinc un pèl de tonto.  
 \*\*  
 L'església estava concorreguda com no s'havia vist mai. Pot dir-se que'l poble en pes esperava l'anunciat miracle. Els creients miraven amb una mena de llàstima an els descreguts que assistien a l'acte.  
 Quan el capellà pujà a la trona, se feu un silenci sepulcral. L'espectació era immensa.  
 Mossèn Fèlix començà per a donar mercès an els concurrents, per haver fet acte de presència. Seguidament se burlà dels que no tenien fe, atacant-los enèrgicament.  
 —Avui es convencereu—digué amb veu segura—de que lo que nosaltres prediquem és la veritat, la pura veritat. I no us convencere jo, sinó que serà el propi Esperit Sant. L'espectació dels oients arribà al grau màxim. Això sí que no s'ho esperaven.  
 —Que vingui l'Esperit Sant!—cridà, amb veu de tró, mossèn Fèlix.  
 Allavors se sentí al escolà que, amb to compungit, deia:  
 —No pot ésser, mossèn Fèlix. El gat negre se l'ha menjat!  
 P.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 24 DE JUNY AL 1.º DE JULIOL DE 1915  
 Per terra

Al front occidental, quasi res. Petites accions de detall, en general favorables als francesos, i fort canoneig.  
 També hi ha calma relativa en el front italià. Les tropes del general Cadorna han seguit ocupant punts estratègics en les regions muntanyoses de la frontera austriaca.  
 Al front oriental, continua l'ofensiva austro-alemanya i el moviment de reculada dels russos al sud de Polònia i a Galitzia. Emperò els moscovites, amb forts contra-atacs, deturen continuament la marxa de l'enemic i li causen grosses perdes.  
 És possible que, per aquella banda, els austro-alemanys aconseguixin, a costa de grans sacrificis, treure els russos de la Galitzia. Enca-

El miracle de l'Esperit Sant


ER «fi, havia arribat el dia de demostrar als incrèduls que els miracles no eren «vuits i nous i cartes que no lliguen», com deia aquell estafalari de sabater.  
 Mossèn Fèlix ho tenia tot preparat. No havia oblidat ni el més petit detall. Dedicava llargues estones a ensenyar an el escolà lo que devia fer.  
 —Mira, Joanet—li deia.—Recorda-te'n bé,

**REPICS**



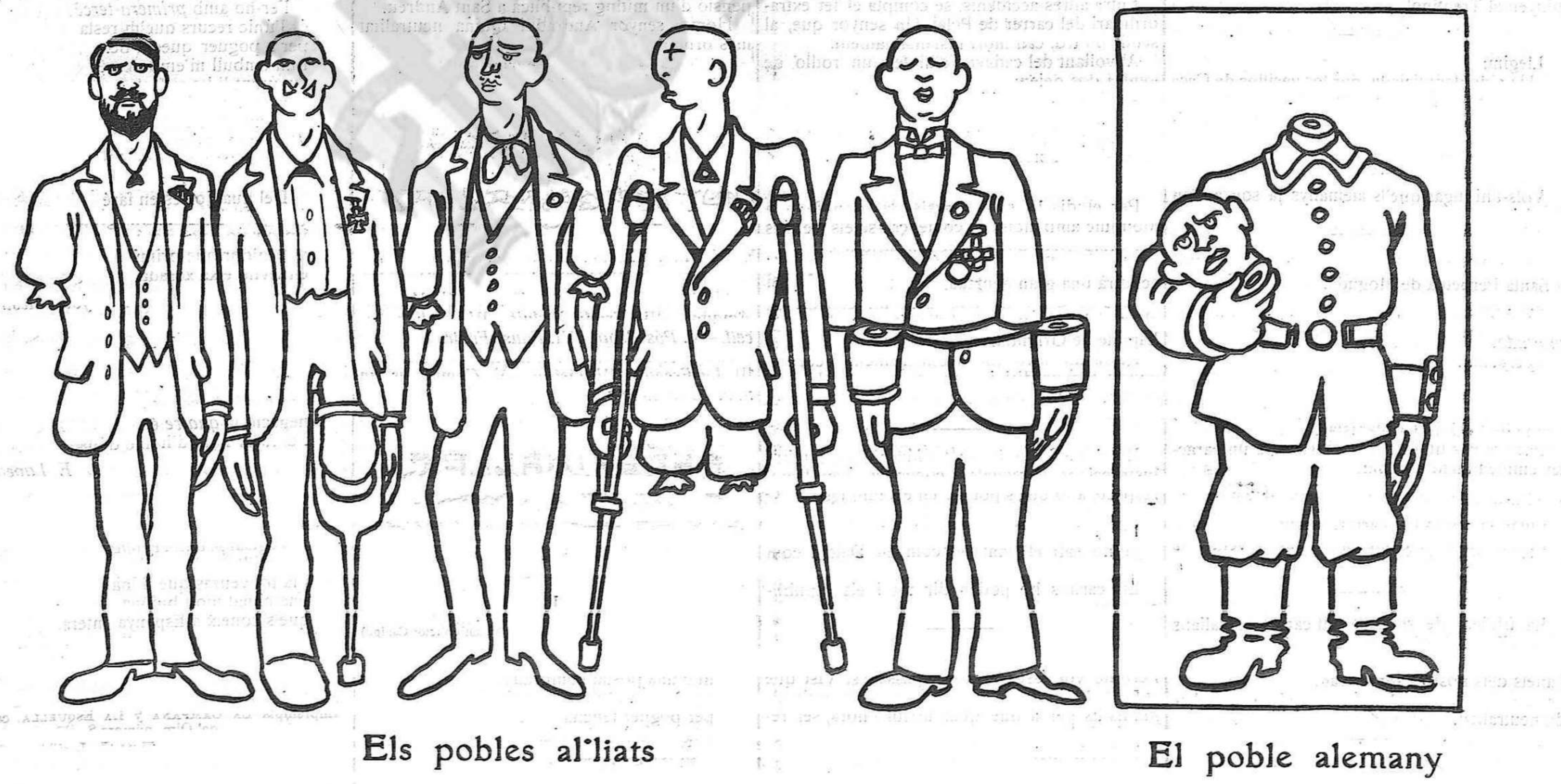
parlar d'una festa religiosa, celebrada en la Sagrada Família, diu una nota oficial capellanesca:  
 «El bello sexo tuvo una brillante representación en el acto.»  
 Es dir que «bello sexo», eh?  
 Ens pensavem que els que feien vot de castedat no s'hi fixaven en aquestes coses mundanes...  
 Olè per la neutralitat!  
 Don Dalmau Iglesias, l'il·lustre carlinot, va dir en el miting de La Margarita, de Gracia, que «els requetés haurien d'impedir que sortissin per la frontera municions i queviures per als aliats.»  
 Això va dir el Faust a «La Margarita».  
 I el governador tan tranquil, prohibint parlar als republicans.

**EL CLERO**



A setmana passada parlavem de les besties anticlericals; avui serà el dia de les criatures irreverentes i tocades de rebeldia.  
 Se tracta d'un gran amic nostre de dos anys. És aquell qui encarant-se amb un doctor que anava a visitar a un germà seu li digué al veure'l calvo:  
 —Metge! Tu que ets metge, fes-te creixer els cabells.  
 Doncs sí, aquesta criatura monstruosa, des de la més tendre edat, sentí per tots els ca-

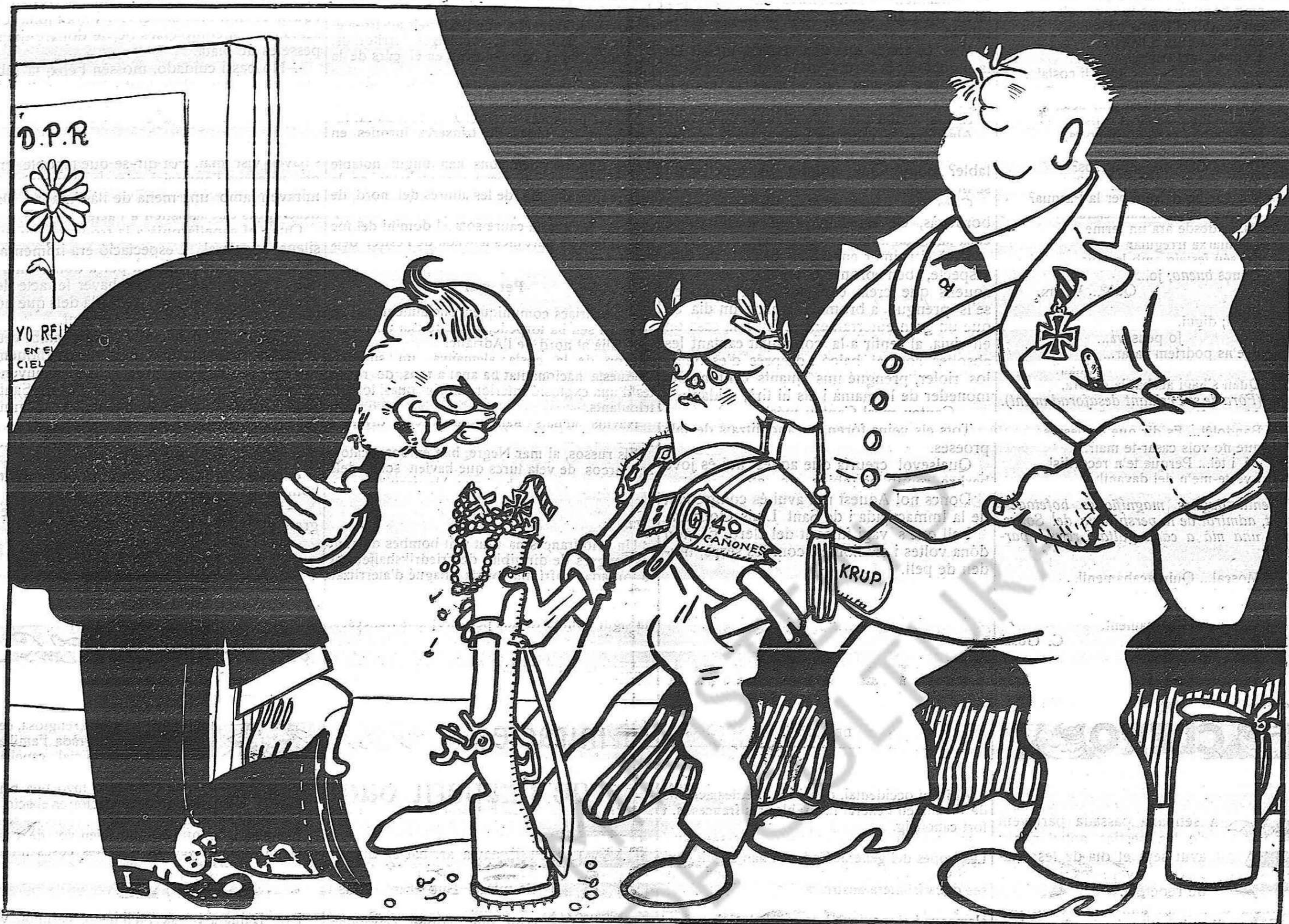
Gràfic demostratiu del estat actual del conflicte



Els pobles aliats

El poble alemany

## Els mantenedors de l'ordre a Barcelona



—Venim a oferir-nos a vostè per si s'ha de suspendre algun míting republicà.

—Moltíssimes gracies. Creguin que tindrè un gran gust en acceptar els seus serveis.

El Sant Pare ha declarat festa oficial i de precepte, per a Barcelona, la diada de la Mercè. Vés en quines coses s'entreté el Sant Pare! I pensar que'ls seus compatriotes se les espinyen al Trentino!

Llegim:

«Ha sido denunciada, por los vecinos de Casa Antúnez, una fábrica de fundición existente en dicha barriada, y de la cual salen humos intoxicantes.»

«Humos intoxicantes?»

Ai, pobres de nosaltres!

Vols-t'hi jugar que'ls alemanys ja són a Càn Tunis?

S'ha celebrat un important míting republicà a Santa Perpetua de Moguda.

Molt bé!

Aixís ha d'ésser la propaganda republicana: moguda.

I perpètua.

Està a punt de publicar-se un nou setmanari, orgue de l'«Unió Catalanista».

Portarà per títol *La Nació*, i tindrà un caràcter eminentment popular.

Això és donar pasta als enemics per a que hi facin xistos.

Quan la cridin pel carrer, diràn:

Mireu quins nacionalistes, que's vénen la nació per deu cèntims.

La irioiera de seixanta mil capellans italians s'han allistat al exèrcit en campanya.

Al llegir aquesta notícia més de quatre capellans dels nostres somriuràn.

I beneiràn an en Dató i a la mai prou alabada neutralitat.

La revetlla de Sant Joan fou una nit tempestuosa a no poguer més. Caigueren alguns llamps en diferents punts de la ciutat; l'atmosfera estava carregadíssima.

Entre altres accidents, se compta el fet extraordinari del carrer de Pelai. Un senyor que, al sentir un tró, cau mort instantaniament.

Al voltant del cadavre s'hi feu un rotllo de gent. I dos deien:

—Això és que Nostre Senyor l'ha cridat al Cel...

—Be, però, per cridar al pròxim no hi ha necessitat d'aixordar-lo.

Per el dia 18 s'ha senyalat la gran festa a Montjuic amb motiu de començar-se els treballs per l'Exposició d'Indústries Elèctriques.

El senyor Pic, ànima del festival, creu que hi acudirà una gran gentada.

El clou del programa serà un concert de chors i banda municipal dirigits per el mestre Lamote de Grignon.

Realment serà un aconeximent veure a aquest senyor dirigir per primer cop, després de tants mesos que cobra com a director.

El nostre Sanxo ha anat a Madrid per a rebre instruccions personals i concretes d'en Dato, respecte a lo que's pot dir en els mítings.

Per això no calia anar a Madrid.

Lo que's pot dir en els mítings?

Ja ho sab ell tant bé com en Dato i: com nosaltres.

Els carlins ho poden dir tot i els republicans res.

El senyor Andrade encara no és ministre. Però ho vol ésser de totes passades. Vist que ara no ho pot ésser, està fent mèrits amb els jaimistas per a que, quan arribi l'hora, sen'recordin d'ell.

Pobre home!

El mateix dia que'ls súbdits del fantàstic don Jaume, celebraren, amparats per la policia, un míting a Gracia al matí, fou a la tarde motiu de avalot, garrotades i cargues de la policia, la suspensió d'un míting republicà a Sant Andreu. Home, senyor Andrade! Quina neutralitat més bruta!



A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2406

Als Anagrames: I. Actor-Troca.—II. Màlaga-Amagal.—III. Erudit-Reduit.—IV. Calleu-Aucell.—V. Posi-Isop.—VI. Faust-Fusta.

Als Jeroglífics: I. Endiumenjar.—II. Sucre.—III. La Escala.—IV. Ostres.—V. Camila és un nom de sis lletres.



XARADES

(A l'amic Victor Canigó)

Com que és lo séu sant demà,  
finc una postal comprada,  
que una pesseta em costà,  
per poguer felicità  
a la meva tot aimada.  
Si fós poeta castiç

bonics versos li escriuria,  
hú em trobo amb el compromís  
de que soc un infeliç,  
que no ho sab fé amb poesia.

Fer-ho amb primera-tercè  
és l'únic recurs que'm resta  
per a poguer quedar bé:  
i un embull m'empescaré  
augurant-li bona festa.

Lo pit se m'aixamplará,  
al sortir d'aital apuro,  
i fins puc assegurar  
que llur treball dos valdrà  
quan menys, un magnífic puro.

Del qual jo res en faré  
(perquè'l fumar no m'agrada)  
i prometo que'l daré  
al llegidor que primè  
endeveni eixa xarada.

Joan Mestres M.

II

Una lletra l'hú-tres  
arbre n'és la segona  
negació la quatre és  
i el total nom d'home dona.

E. Lapedra F.

III

Vegetal prima-segona,  
punt d'Italia tres-primerà  
i la tot veuràs que dona  
una ciutat molt bufana  
que's coneix a Espanya entera.

J. Aubert i M.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8  
Tinta Ch. Lorilleux y C<sup>te</sup>